

Já mám koně, vraný koně.

Vzpomínám si na všechno jako by to bylo včera. A zážitků je na rozdávání. Ne za 15 let jako tady v Jemníkách, ale za téměř jednou tak dlouhou časovou porci, v níž mne co by dvanáctiletého kluka učil ve Velkém Hlavákově, obci o 20 obyvatelích, ležící v katastru vojenského újezdu Hradiště-Doupov, můj strýc držet pingpongovou raketu tak, abych si s ní, nedej bože nevypíchl oko.

Jeho pedagogické nadání bylo vsutku originální. Pálku měl díky vesnickým obíhačkám okolo na dešti postaveného Artisu než jednu a aby učinil svému umění přede všemi za dost, stál na druhé straně stolu jako můj protivník s prachobyčejným prkýnkem na maso. To čas od času vyměnil za široký dřevák a vrcholem všeho byl odraz míčku kutnou na uhlí.

Tvrdil, že správný hráč zahraje prostě vším.

Jeho starší bratr byl absolutně stejného ražení. Vyžívali se blbinkách a různorodosti předmětů, jimiž udivovali ostatní a večer nad láhví samohonky vyprávěli své sportovní historky. Jak ve svém dětství v pražských Kobylisích navštěvovali základní školu společně s Milanem Orlovským a kde mu jeho tatík zakazoval prohánět fotbalovou merunu, aby se z něho stal ten šampion, kterým bezesporu byl a je. Strýc si jako vrstevník oné hvězdy dozajista leccos k zajímavosti přidal, ale být to byl v mém mládí spíše showman, nepamatuji si, že by kdy doopravdy blufoval.

Snad jednou, když nás jako malé děti kolem vánoc vytáhl brzy ráno z postele, abychom pak vyjeveně zírali na ohromný "jalový" banánovník, který přes noc zplodil nádherně žluté, ba co víc - zralé plody. Jaké štěstí, že doma neměli třeba kokosovou palmu. Ty nenápadně zamaskované provázky na jejich koncích jsem mu dávno prominul.

Nikdy jsem nepochopil, jak to dělá, ale ten šok, když mne jednu noc probudil a navrhl mi, jestli si nechci s Orlovským zahrát skutečný zápas, nezapomenu. Hvězda vracející se z německé ligy tu navštívila po létech spolužáka. Jen noční hodina byla poněkud opožděnější. I když pro ně pouze relativně. Skončili pochopitelně u pingpongového stolu. Láhev domácí pálenky nevyjímaje. Rozespálý jsem došel k pokroucené zelené desce, od níž balonek odskakoval všemi směry, a legenda mi nabídla dvacetibodový náskok. S díky a tak trochu uraženě jsem odmítl. "Nechci hrát na body, ukažte mi něco sám" povídám. Nad stolem visela po domácku vyrobená napodobenina hornické lucerny a v jejím bídném svitu jsme tak na malý okamžik stáli proti sobě. Pán na opačné straně nadhodil míček a udělal mu takovou rotaci, že se po odrazu na mojí půli stočil zpět k němu a zarazil se až o sítku. Odložil jsem kysele raketu, aniž bych si alespoň jednou jedinkrát pinknul. Ten člověk přišel, poplácal mne po ramenou a povídá: "Tohle si střízlivej nedovolím mladej". Nechtěl bych jej proto vidět zdecimovaného alkoholem na mol. Měl jsem z něho oči navrch hlavy. Víc si ze toho večera nepamatuji. Tipnul bych, že následoval návrat pod peřinu. Od té doby do dneška uplynulo dlouhých 30 let...

Pravidelně každé prázdniny následovaly strýce výchovné lekce z "mistrovských" vystoupení a trvalo to minimálně dva roky, než jsem si mohl dovolit proti němu nastupovat bez pověstného "fóra". Když pak se mnou poprvé prohrál, vymluvil se jako správný dospělák na špatnou obuv. Ale i tak jsem si v duchu připadal jako mistr světa. Aby mi následně dokázal, že neumím naprosto nic, vzal mne na jakýsi pochybný turnaj příchozích do vedlejší vsi. Tam za přítomnosti celé garnitury místních borců jsem se těšil, že si s ním budu moci přede všemi rozdat skutečnou férovku. Omyl. Nechal mne nalosovat do vyřazovacích skupin po čtyřech, z nichž postupovali pouze první dva. Mou jedinou výhrou tak bylo dlouhé čekání, než na vedlejší sále za vydatného popíjení lahvového Chodovaru dohrají své zápasy veteráni, s nimiž on nenápadně splynul. Dostal krásný pohár na 16 piv. Já nic. Doma se mi pak vysmívala i tetička. Říkala: "Vidíš, strejda je starej a jakou přinesl pěknou cenu. A co ty?" Mlčel jsem. Nemohl jsem ho přece podrazit. Osm veteránů mělo u stolu připravených 8 cen. Bylo by divné, kdyby jednu z nich nepřinesl domů, podvodník.

Když jsem se po vojně přistěhoval do Jemník, nabídl mi Jirka Chlumecký, abych s nimi chodil pinkat na starou hospodu. Oni sice hráli své mistráky v Knovízi, ale trénovali pod bdělým dohledem Marušky Slabé doma. Měl jsem zase pocit, že mne starší berou mezi sebe a s ohromnou chutí se proto pouštěl do boje. Teprve s odstupem času, kdy si vybavím své protivníky, mi dochází, že to až taková rovina z jejich strany být nemohla. Hráči formátu Fandy Úlehla nebo plochodrážního esa Zdeňka Majstra totiž nedosahovali ani kvalit místních družstevníků. Teprve když jich bylo snad jedinkrát za sezonu málo, dopřáli mi na kladenské Lokomotivě užít si skutečný mač. Třikrát po sobě jsem dostal výprask jako by měl přijít konec světa a tehdy jsem nabyl dojmu, že kdybych měl posledního soupeře kousnout třeba do nohy, počtvrté prohrát nesmím. Utrápil jsem penzistu Františka Šebka snad 28:26 ve třetím setu a rozplýval se štěstím. Můj první bod však oddílů nepomohl. Zápas skončil porážkou.

A pak že se historie neopakuje v periodách? Stoprocentně ano! Jen už přesně nevím, jak dlouhé tyto úseky jsou.

Oslavu padesátin pořádala nejmenovaný rok slánská pingpongová ikona - Pavel Ovčářík. V obchodě se sportovními potřebami mi v tomtéž čase jeden starší pán dělal mou první pátku. Nabízel mi do její rukojeti ozdobu v podobě vizitky hráče světové extratřídy. "Chceš tam nalepit Orlovského nebo Ovčáříka" ptal se vyzývavě. Vybavila se mi dětská léta a moje odpověď byla jednoznačná. Pán se zarazil a zklamaně pronesl "Ale Ovčářík je taky dobřej chlapče". "Nevím, neznám, děkuji..." A obchod jsem s raketou v ruce opustil. Ten pán za pultem byl otec Pavla Ovčáříka. Vědět to co teď, udělal bych mu určitě radost. Na emblému přece nezáleží.

Sám Pavel mne pak jako spoustu ostatních lidí co se věnují nebo věnovali „plácání“ do dutého míčku, na zmíněnou oslavu pozval. Defilovala tam spousta neznámých osobností. Polovina jich hovořila německy, druhá vůbec. A tak jsem seděl mezi legendami českého sportu a tiše přihlížel, co se bude dít, až jsem se dočkal i já. Oslavenec provázel mezi stoly shrbeného staříka v koženkovém kloboučku, který si se všemi podával ruku a čerstvý padesátník před každým z nás dotyčným něco řekl. Když došel až ke mně, upustil: "Tohle je pan Martin Andrš, hraje ping pong za TTC Jemníky." Mužiček mi bez jediného mrknutí oka uchopil pravici a odpověděl: "Těší mě, pane, já jsem, Vlado Miko". Jako by mi v té chvíli rukou potřásl prezident. Osobně se mi přišla představit takováhle hvězda. Panečku. To by kluci koukali. Reprezentant, olympionik a kdoví co ještě a proti němu taková "čočka". Vždyť ani chudák neví, kde Jemníky leží.

Několik následujících let jsme pak v různých sestavách hráli již v Jemníkách na svých stolech. Lidé přicházeli a odcházeli, stejně jako se měnily funkce v oddílu. Až jsem ty všechny "pocty" pro svou aktivitu vyhrál. To ovšem zbývající "nešťastníci" netušili, že se stejnou agresivitou s jakou jsem si kdysi v zimě a špíně kladenské "výhybky" vydobyl svůj první mistrovský bod, půjdeme krok za krokem dál a dál už jenom kupředu! Neznám slovo porážka. Prohra ano. Jako pozpátku puštěný retrofilm vidím všechny, kteří s námi ty desítky "smrtelně" důležitých bitev absolvovali. Věčně vzteklého Pepu Stádníka, Ondru Suka, Jirku Schejbala či nebožtíka Rudu Müllera. U toho stačí jen přimhouřit oči a namísto harašení míčku se ozve hlas paní hostinské Dáši Chlumecké. "Já vám na tom sále zhasnu a bude to!" "Dědku dělej, jdeme domů." Ale Müller s Chlumeckým jako s tampony v uších dál bojovali na svých "deset vítězných" a v litém tréninkovém procesu je nezastavil nikdo!

Po příchodu Jirky Józy a Jardy Skleničky se mužstvo od základů změnilo. Staří mazáci najednou přemýšleli jak se vedle těchto borců prostrídat, aby i oni vypadali "k světu" a na nás "zajíčky ve své jamce" zbylo zase jen čekání. Běčko bohužel první rok nebylo řešením pro nikoho. Lepší hráči s námi bloudit po okrese nechťeli a raději vysedávali v A týmu. Rádoby partáci, s nimiž jsem tuhle "platformu" vytvořil mi pak díky neustálým "nakládačkám" postupně prchli a tak první tragikomický ročník dokončila rezerva pouze o třech zoufalcích na soupisce. Společně se mnou podobně "nadaný" Milda Hubka a "buldozer" David Šmíd, který ovšem za sezonu na místo bodů stihl pouze ve školní tělocvičně na Velkém Přítočně jen vzteky prokopnout ribstol na zdi. S hrou to mělo pramálo společného. Všem jsme byli jenom pro smích. Dokonce i vlastním řadám.

Až teprve další roky ukázaly i tento krok byl nakonec správný. Že zbývalo jen vydržet. Čas všechno posunul jinam. I mezi nás totiž dorazily posily. Lepší a kvalitnější než my, což mohlo týmu pochopitelně jen prospět. Rázem a naštěstí se z mého postu "jedničky" největších "salátů" okresu stala čtyřka. Vráťa Káčerek, Jirka Zíma a Pavla Toušová, kterou k nám přivedli dokonce vlastní rodiče, naprosto překopali vše, co do té doby Běčko provozovalo. Soupeři zvyklí na výprasky vedoucí do našich řad se najednou nestačili divit. A když pak s naší "obrodou" prohrála poprvé Sparta Doly Kladno - jejich playeři nám uraženě nepodali ani ruce. Bylo to však v danou chvíli stejně efektní, jako by nás nosili na ramenou!

"Áčko" si šlo v těch letech zcela samostatnou cestou. Pánům Józům, Skleničkům, Mochalům a všem těm ostatním jsme zatím nedokázali ani překážet. První dva se ovšem skoro tři roky neuvěřitelně nadřeli na pravidelnou remízu 9:9, kde všechny body museli obstarat sami. Když se výjimečně našel kdokoli ze zbytku týmu, kdo "potkal" ony pověstné drobné vedoucí k celkovému vítězství s úsměvem se oslavovali právě tito "borci". Devět bodů "mistrů sportu" byla přece samozřejmost. Stejně jako v Sedmi statečných, kde vyhráli vesničani. Zbytek byli jen najmutí pistolníci.

Teprve těsně po miléniu přišla šance i pro ostatní. V oddíle skončil Stádník, protože jeho anabáze mezi náhradníky byla patrně tím posledním co si od "vrcholového" sportu v našich končinách přál. Mirek Mochal s Jirkou Chlumeckým přišli na to, že by se jim začalo lépe dýchat v nižší třídě, která nebyla díky nově utvořenému kolektivu až tak nudnou zastávkou a pozvolna začali putovat ostatní i směrem opačným. Nutno přiznat, že první zápas v blízkosti těch nejlepších byl stejný jako by Vám někdo přivázal kouli na nohu. Neustále sledovat zda ostatním něco nekažete, bylo hrozné.

Doba, kdy si obě naše opory mohly připustit, že se při bodovém přínosu náhradníků, nemusí tolik honit za dobrým výsledkem, byla jako z jiného filmu. Ovšem na jeho „natočení“ si musely Jemníky počkat téměř 8 let. To za tým obměnou za Jirku Fleislébra začal nastupovat Pavel Zoth a v dolních patrech narostla konkurence natolik silná, že i svými výsledky začala "juniorka" atakovat postupová místa v tabulce. Díky lepšímu tréninku, docházce. Prostě jednoho s druhým. Šest dalších let se pak spokojeně hrálo nahoru - dolů bez větších emocí. V klidu a pohodě.

Ten vzal však v loňském roce patrně definitivně za své. Jemnický prapor přišel přidržet velvarský Petr Týc a pro všechny do té doby neznámý Milan Dančo-Macák. Oba jmenovaní sice na oko znovu vystrčili alternisty zpět do rezervy, ale právě jejich přínosem se výkonnostní rozdíl celého mužstva téměř okamžitě vyrovnaly. Po ročním rozkoukávání pojali "nováčkové" své role za vlastní a s Józou a Skleničkou po boku rozbombardovali na podzim 2011 doslova a do písmene celý okres Kladno! Za nimi v nižší soutěži dokázali v polovině ročníku jejich povzbuzení "žolíci"totěž!!!

Jak se vám teď poslouchá naše písnička? Udělat úspěch s mistry žádný kumšt opravdu není. Snad právě proto všem těm posměváčkům z "minulého tisíciletí" patří strohá odpověď. Jemníky nenakoupily ani "nezlanařily" žádné hvězdy. Vedle "našich švermováků" tu vyrostli místní. Tak to má přece být. Alespoň chceme-li hovořit o vlastním úspěchu. Schovávat se za nablýskaná pozlátka by uměl přece každý. Vezměte teď potichu na hospodě U Chlumčáka za kliku. Přeskočte roky dřiny, které Vám cestou do schodů jen zkracují dech, a podívejte se tam, kde sedí hráči. Už tu nejsou jen pánové Sklenička a Józa. Sedí vedle nich pan Macák, pan Týc, pan Mochal, pan Zoth, pan Chlumecký a "žáčkové-padesátníci" pánové Švojgr se Šimáčkem. Dovolím si s nimi k jednomu stolu přisednout také. Doufám, že mohu.

Jsou to totiž "Mý vraný koně!"

Martin Andrš